

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (otrā palāta paplašinātā sastāvā)
2004. gada 27. maijā *

Lieta T-358/02

Deutsche Post AG, Bonna (Vācija),

DHL International Srl, Rocāno [*Rozzano*] (Itālija),

ko pārstāv J. Sedemunds [*J. Sedemund*] un T. Libigs [*T. Lübbig*], *avocats*,

prasītājas,

pret

Eiropas Kopienų Komisiju, ko pārstāv V. Di Buči [*V. Di Bucci*], J. Flets [*J. Flett*] un F. Kreišics [*V. Kreuzshtiz*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — vācu.

ko atbalsta

Itālijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja U. Leanca [*U. Leanza*] un turpmāk — I. Braguļja [*I. Braguglia*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

un

Poste Italiane SpA, Roma (Itālija), ko pārstāv B. O'Konors [*B. O'Connor*], *solicitor*, un A. Fratini [*A. Fratini*], *avocat*,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 12. marta Lēmumu 2002/782/EK par valsts atbalstu, ko Itālija piešķirusi *Poste Italiane SpA* (bijusī *Ente Poste Italiane*) (OV L 282, 29. lpp.).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(otrā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši V. Tili [*V. Tili*], A. V. H. Meijs [*A. W. H. Meij*], M. Vilaras [*M. Vilaras*] un N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*],

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

izdod šo rikojumu.

Rikojums

Fakti, process un lietas dalībnieku prasījumi

- 1 Pēc tam, kad pastāvīgi tika ziņots par zaudējumiem, ko cietusi Itālijas akciju sabiedrība *Poste Italiane*, bijusī *Ente Poste Italiane* (turpmāk tekstā — “Itālijas Pasts”), Itālijas iestādes piešķīra valsts atbalstu laika posmā no 1994. gada līdz 1999. gadam par kopējo summu 17 960 miljardi Itālijas liru (ITL; 9,28 miljardi EUR), kura mērķis bija kompensēt deficītu.
- 2 2002. gada 12. martā Komisija atbilstoši EKL 88. panta 2. punktā paredzētajai procedūrai pieņēma Lēmumu 2002/782/EK par valsts atbalstu, ko Itālija piešķīra *Poste Italiane SpA* (bijušajai *Ente Poste Italiane*) (OV L 282, 29. lpp.). Šajā lēmumā, kas attiecas uz Itālijas Republiku, Komisija tostarp uzskatīja, ka minētās summas izmaksāšana nav uzskatāma par valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē (turpmāk tekstā — “Apstrīdētais lēmums”). Šā lēmuma 128. apsvērumā Komisija kā “neefektīvu” kvalificēja pasta darbību, ko Itālijas Pasts ir veicis ārpus vispārīgās ekonomiskās interesēs sniedzamu pakalpojumu sfēras, precizējot 61. punktā, ka šīs konkurējošās aktivitātes veido aptuveni 10 % no Itālijas Pasta apgrozījuma. Spriežot pēc Komisijas teiktā, “Itālijas pasta sektorā pastāv zināma konkurences pakāpe” un “kurjerpasta pakalpojumi, sūtījumu pārvadājumu pakalpojumi profesionāliem

lietotājiem un loģistikas pakalpojumi Itālijā tika it īpaši attīstīti ar privātuzņēmumu palīdzību, daži no kuriem ir dibināti citā dalībvalstī” (115. apsvērums). Šajā kontekstā piezīmē 40. lappuses apakšā norādīts, ka “*TNT* un *DHL* var minēt kā ārvalstu uzņēmumu piemēru”.

- 3 Prasītājas sabiedrības, proti, Vācijas akciju sabiedrība *Deutsche Post* (Vācijas Pasts, turpmāk tekstā — “DP”) un Itālijas sabiedrība ar ierobežotu atbildību *DHL International* (turpmāk tekstā — “DHL”), kurā DP kopš 1998. gada ir līdzdalība, kas 2002. gadā ir palielinājusies, kļūstot par vairākuma līdzdalību, – abas divas ir aktīvas pasta pakalpojumu sniedzējas Itālijas tirgū, kas ir atvērts konkurencei. Runājot par konkurences stāvokli ar *Deutsche Post* grupu saistītām sabiedrībām, ir jāatzīmē, ka *DHL* ir pārstāvēts Itālijas tirgū dokumentu un sūtījumu kurjerpasta jomā valsts un starptautiskā līmenī, ka *Deutsche Post Srl* piedāvā Itālijā sūtījumu pārvadājumu pakalpojumus un loģistikas/uzglabāšanas pakalpojumus valsts un starptautiskā līmenī, ka *Deutsche Post Global Mail GmbH* ir licence tostarp pakalpojumu sniegšanai savākšanas, pārvadāšanas, šķirošanas un vēstuļu un sūtījumu piegādes sektorā un ka *Danzas Italia SpA* piedāvā Itālijas tirgum paredzētus integrētās loģistikas pakalpojumus pa sauszemes, gaisa un jūras ceļiem.
- 4 Prasītājas cēla šo prasību ar prasības pieteikumu, kas tika reģistrēts Pirmās instances tiesas kancelejā 2002. gada 5. decembrī, lai atceltu Apstrīdēto lēmumu.
- 5 Prasītājas pēc būtības pārmet Komisijai vispārējā nediskriminācijas principa pārkāpšanu, jo tā piešķirusi priekšrocības Itālijas Pastam, atļaujot atbalstu, ko sniedza Itālijas iestādes, tai laikā, kad līdzīgi atbalsti, ko Vācijas iestādes sniedza DP, tika atzīti par nesaderīgiem ar kopējo tirgu ar 2002. gada 19. jūnija Lēmumu 2002/753/EK par pasākumiem, ko veica Vācijas Federatīvā Republika attiecībā uz *Deutsche Post AG* (OV L 247, 27. lpp., turpmāk tekstā — “Lēmums attiecībā uz DP”).

6 Procesuālajā rakstā, kas 2003. gada 22. janvārī reģistrēts Pirmās instances tiesas kancelejā, Komisija izteica iebildi par nepieņemamību un apgalvoja, ka pastāv būtiska atšķirība starp procedūru attiecībā uz *DP* un to, kura attiecās uz Itālijas Pastu.

7 Prasītājas attiecīgi iesniedza procesuālo rakstu Pirmās instances tiesas kancelejā 2003. gada 7. martā, kur tās izklāstīja savus apsvērumus par šo iebildi.

8 Ar otrās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētāja 2003. gada 26. jūnija rīkojumu Itālijas Republika un Itālijas Pasts saņēma atļauju iestāties šajā lietā, atbalstot Komisijas prasījumus. Ar procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti, attiecīgi, 2003. gada 8. un 5. septembrī, tie pievienojās iebildei par nepieņemamību. Prasītājas un Komisija, attiecīgi, 2003. gada 26. un 27. novembrī iesniedza savus apsvērumus par Itālijas Pasta procesuālo rakstu.

9 Komisijas, Itālijas Republikas un Itālijas Pasta prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

10 Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt iebildi par nepieņemamību;

- pakārtoti — atlikt lēmuma pieņemšanu līdz galīgam spriedumam;

- atcelt Apstrīdēto lēmumu;

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 11 Savas iebildes pamatojumam Komisija izvirza divus nepieņemamības pamatus. Pirmkārt, Apstrīdētais lēmums, kas adresēts Itālijas Republikai, neskar prasītājas individuāli EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē. Otrkārt, tās nav pamatojušas savas likumīgās intereses vērsties tiesā.

- 12 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktam, ja viens lietas dalībnieks to pieprasa, Pirmās instances tiesa pieņem lēmumu par nepieņemamību, neaplūkojot lietu pēc būtības. Atbilstoši tā paša panta 3. punktam, pārējā procesa daļa notiek mutvārdos, ja vien nav nolemts citādi. Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa uzskata, ka pēc lietas materiālu izskatīšanas tai ir pietiekama skaidrība, lai lemtu par pieteikumu, nerīkojot mutvārdu procesu.

- 13 Šajā ziņā no sākuma ir jāizvērtē, vai Apstrīdētais lēmums skar prasītājas individuāli.

Lietas dalībnieku argumenti

- 14 Komisija uzsver, ka ne *DP*, ne *DHL* nepiedalījās administratīvajā procesā, kas notika pirms Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Komisija secina, ka šis lēmums attiecas uz prasītājam tāda pašā mērā, kā uz visiem citiem uzņēmumiem, kas konkurē ar Itālijas Pastu vienā vai otrā attiecīgajā tirgū. Šajā ziņā Komisija precizē, ka uz prasītājam Apstrīdētais lēmums attiecas kā uz uzņēmumiem, kuri veic savu darbību kurjerpasta pakalpojumu jomā, tas ir, attiecībā uz komercdarbību, ko var veikt jebkurā brīdī jebkura cita persona un kas tād neļauj šos uzņēmumus individuāli izcelt.
- 15 Šajā kontekstā Komisija atsaucas uz Apstrīdētā lēmuma 32. un 39. apsvērumu, saskaņā ar kuriem Itālijas Pasts ir atbildīgs ne tikai par pasta pakalpojumiem, bet arī par pasta uzkrājumu savākšanu un apmaksas sistēmas nodrošināšanu; turklāt tam brīvas konkurences apstākļos bija iespēja nodrošināt citus pasta pakalpojumus, telekomunikāciju, finanšu, apdrošināšanas un piegādes pakalpojumus. Prasītājas pašas paziņojušas, ka vairāki to grupas uzņēmumi konkurē ar Itālijas Pastu vai ar savas grupas uzņēmumiem dažādos sektoros, tādos kā kurjerpasta pakalpojumi un sūtījumu piegāde tirdzniecības klientiem Itālijā.
- 16 Spriežot pēc Komisijas teiktā, Itālijas Pastam ir vairāki konkurenti šajos sektoros. Pasta pakalpojumu tirgū runa ir tostarp par *TNT* (ko kontrolē Nīderlandes Pasts), *Consigna* (ko kontrolē Lielbritānijas Pasts), *United Parcel Service (UPS)*, *Rinaldi*, *Swiss Post Italy (SPI)*, *IMX*, *Mail Express* un *Easy Mail*. Atgādinot, ka Itālijas Pasts un citi tā grupas uzņēmumi tāpat piedāvā bankas, apdrošināšanas un telekomuni-

kāciju pakalpojumus, Komisija uzsver, ka kopumā šajos tirgos, kur pastāv liela konkurence, darbojas liels skaits citu operatoru. Tā rezultātā ir grūti uzskatīt, ka visiem Itālijas Pasta konkurentiem ir tiesības, nepiedaloties administratīvajā procesā, celt prasību pret lēmumu par atbalsta piešķiršanu Itālijas Pastam.

17 Komisija piebilst, ka tā pieņēma Apstrīdēto lēmumu pēc tam, kad bija veikusi formālu izmeklēšanas procedūru, tā ka attiecībā uz ieinteresētajām trešām personām tika nodrošinātas EKL 88. panta 2. punktā paredzētās garantijas. Tomēr, spriežot pēc Komisijas teiktā, tās atteikums uzsākt attiecīgo procedūru vien bija tādas dabas, kas individuāli izceļ prasītājas EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē. Tā rezultātā tikai tāpēc, ka prasītājām piemīt šis ieinteresēto trešo personu statuss, Apstrīdētais lēmums tās neskar individuāli. Ja prasītājām būtu tiesības celt šo prasību, kaut arī tās nepiedalījās administratīvajā procesā, tās būtu iesniegušas Pirmās instances tiesai apsvērumus par administratīvo procesu, kas noritēja Komisijā.

18 Iestāšanās rakstā Itālijas Pasts pauž viedokli, ka prasītājas savā nostājā neņem vērā ekonomisko situāciju, ar kuru pamatots Apstrīdētais lēmums. Itālijas kurjerpasta pakalpojumu tirgus struktūra un attīstība attiecīgajā periodā liecina, ka prasītāju situācija ir pilnīgi identiska daudzu citu tirgus operatoru situācijai. No tā turklāt izriet, ka Itālijas veiktie pasākumi Itālijas Pasta labā nekādā ziņā neietekmēja prasītāju konkurences stāvokli.

19 Itālijas Pasts uzskata, ka kurjerpasta pakalpojumi veido tirgu, kas attiecas uz lielu pasta pakalpojumu sektoru. Apgrozījums, ko tas sasniedza attiecīgajā tirgū, veido 2 līdz 3 % no tā, kas iegūts šīs komercdarbības rezultātā, kura pakļauta konkurencei. Tā rezultātā laika posmā no 1994. gada līdz 1999. gadam Itālijas Pasta kopējais

apgrozījums vidēji ir sasniedzis vairāk nekā 5,5 miljardus EUR, vienlaikus tā apgrozījums kurjerpasta pakalpojumu tirgū 1994. līdz 1998. gadā sasniedza 15 līdz 36 miljonus EUR (1999. gadā grupas līmenī Itālijas Pasts sasniedza apgrozījumu 125 miljonu EUR apmērā, jo tika pārņemts uzņēmums SDA).

20 Itālijas Pasts no tā secina — prasītājas nevar apgalvot, ka Apstrīdētais lēmums tās skar individuāli, jo prasītājas nevar izcelties visu pašreizējo vai potenciālo konkurentu vidū katrā no trīsdesmit attiecīgajiem tirgiem, kuros darbojas Itālijas Pasts. Ja pieņem prasītāju sniegtos argumentus, katrs Itālijas Pasta konkurents, kas pieder "galvenajai grupai" kādā tirgū, kurā darbojas Itālijas Pasts, būtu jāuzskata par individuāli skartu. Paradoksāli, ka šajā gadījumā izriet — aptuveni diviem simtiem uzņēmumu ir tiesības celt prasību tiesā, pamatojoties uz konkurences attiecībām ar Itālijas Pastu, kas ir pielīdzināmas tām, uz kurām savas prasības pamatojumam atsaucas DP.

21 Turklāt turpinājumā Itālijas Pasts uzsvēra — pat, ja tiek ierobežots Itālijas kurjerpasta pakalpojumu tirgus pārbaudes apmērs, prasītāju stāvoklis minētajā tirgū neļauj secināt, ka tās ir skartas individuāli, salīdzinot ar visiem citiem konkurentiem. Tā rezultātā prasītājas nav nedz pierādījušas, ka tās patiesi ir cietušas kādus noteiktus zaudējumus pēc tam, kad tika pārskaitīts strīdīgais atbalsts, nedz arī pierādījušas, ka pastāv tieša saikne starp šo atbalstu un iespējami ciestiem zaudējumiem. Tieši otrādi — prasītāju ieņemtā tirgus daļa palielinājās un tām tika fiksēts lielāks procentuāls pieaugums ne tikai attiecībā uz tirgu, bet arī attiecībā uz *Poste Italiane* grupu.

22 Prasītājas iebilst, ka Komisijas argumentācijā nav ņemta vērā to dažādo tirgu struktūra, kuros ir pārstāvēts Itālijas Pasts. Ar šo apgalvojumu Komisija parāda, ka tā nav centusies precīzi, pēc būtības definēt atbilstīgos tirgus un ka tā nav izvērtējusi strīdīgo atbalstu konkrētās sekas attiecībā uz konkurenci.

- 23 Atgādinot, ka tās konkurēja ar Itālijas Pastu pirmām kārtām brīvajā ekspressūtījumu piegādes tirgū, prasītājas uzsver, ka Itālijas Pastam līdz pat 1998. gadam piederēja 5 % no tirgus, ko tas varēja ievērojami palielināt, iegūstot ekspressūtījumu privātu uzņēmumu *SDA*. Tādējādi dažādu Itālijas aktīvo uzņēmumu tirgus daļas 1998. gadā bija šādas: *TNT* (Nīderlandes Pasts) — 21 %, *UPS* — 15 %, *SDA* — 9 %, *DHL* — 8 %, *Executive* — 8 %, *Postacelere* (Itālijas Pasts) — 5 %. Līdz ar to tajā laikā Itālijas pasta ekspressūtījumu tirgū pārstāvēto uzņēmumu skaits tika samazināts līdz “galvenajai grupai”, ko viegli var individuāli izcelt, vadoties pēc trim ārzemju uzņēmumiem (*TNT*, *DHL* un *UPS*), kas ir Itālijas Pasta un *SDA* konkurenti, ņemot vērā to, ka *SDA* turpmāk bija Itālijas Pasta un *Executive* kopīga filiāle un ka *Executive* savukārt 2000. gadā nopirka Lielbritānijas Pasts. Līdz ar to Komisijas pieņēmums, saskaņā ar kuru runa ir par komercdarbību, ko “jebkurš var veikt jebkurā brīdī”, balstās uz ekonomiskās realitātes neievērošanu.
- 24 Turklāt pats Apstrīdētais lēmums ir balstīts uz nepārprotamu katras Itālijas Pasta aktivitātes nodalīšanu. Tā rezultātā šā lēmuma 116. un 117. apsvērumā Komisija izvērtēja Itālijas Pasta aktivitātes finanšu un bankas sektorā, konstatējot, ka Itālijas Pasts konkurēja ar vairākām valsts vai ārzemju bankām un finanšu iestādēm; šajā kontekstā Komisija neuzskaitīja konkrētos konkurentus. Turpretī 115. apsvērumā Komisija izvērtēja pakalpojumus, kas pa to laiku tika liberalizēti Itālijas pasta tirgū, proti, kurjerpasta pakalpojumus, sūtījumu pārvadājumu pakalpojumus profesionāliem lietotājiem un loģistikas pakalpojumus, ko attīstīja privātu uzņēmumi.
- 25 Šajā ziņā Komisija tieši atsaucās uz faktu, ka “konkrēti” uzņēmumi šo uzņēmumu vidū “tika nodibināti citā dalībvalstī”. Apstrīdētā lēmuma 40. lappuses apakšā piezīmē, kas atsaucas uz 115. apsvērumu, pašas *TNT* un *DHL* ir tieši nosauktas par “ārvalstu sabiedrību kontrolētām sabiedrībām”. Komisija līdz ar to precīzi norādīja dažu Itālijas tirgū dominējošu konkurentu pozīciju, proti — uzņēmumu *TNT* un *DHL* pozīciju.

- 26 Spriežot pēc prasītāju teiktā, šīs konkurences situācijas apraksts vienlīdz atbilst tam, kas radās, par konkurenci atbildīgajai Itālijas iestādei istenojot savu pastāvīgas lēmumu pieņemšanas praksi. Tās šajā ziņā atsaucas uz minētās iestādes 1998. gada 10. jūlija, 2001. gada 8. februāra un 2002. gada 20. decembra lēmumiem. Pēdējā no minētajiem lēmumiem kā eksprespakalpojumu tirgus operatori (ar norādi uz 2001. gadā tiem piederošām tirgus daļām) tika minēti vienīgi *Bartolini* — 22,4 %, *Itālijas Pasts/SDA* — 21,9 %, *TNT* — 18,5 %, *Executive* — 13,1 %, *DHL* — 6,6 %, *UPS* — 3,6 %, *Rinaldo Rinaldi* — 2,9 %.
- 27 Itālijas Pastam ir līdzdalība sabiedrības *Bartolini* kapitālā 20 % apmērā, un *Bartolini* un *SDA* ir stratēģiski partneri. Tādējādi tiek parādīts, ka tirgus apstākļi ir stabili tādā ziņā, ka vairāk nekā četru gadu laikā Itālijas iestāde, kas ir atbildīga par konkurences jautājumiem, noteica skaidri nodalāmu un individuāli izceļamu uzņēmumu loku, kas ir konkurenti Itālijas pasta eksprespakalpojumu tirgū. Trijos lēmumos *DHL* tika nosaukts par ievērojamu Itālijas Pasta konkurentu.
- 28 Pēc prasītāju domām, Komisija nevar iebilst pret tiem faktiem, uz kuriem tās atsaucas šīs tiesvedības ietvaros un kas tām, pēc Komisijas domām, bija jāizklāsta administratīvā procesa laikā. Tā rezultātā galvenie pamati, kas izvirzīti šajā lietā, tika balstīti tieši uz atšķirību starp Apstrīdēto lēmumu un lēmumu, kas attiecas uz *DP*. Tomēr šis pēdējais lēmums tika pieņemts trīs mēnešus vēlāk nekā šajā lietā Apstrīdētais lēmums — tādējādi, ka prasītājas nevarēja izvirzīt Pirmās instances tiesā celtos pamatus administratīvā procesa laikā, kura rezultātā tika pieņemts Apstrīdētais lēmums.
- 29 Atbildot uz Itālijas Pasta iestāšanās rakstu, prasītājas uzsvēra, ka tām nav izvērsti jāformulē iebilde, kas attiecas uz katru no Apstrīdētajā lēmumā paredzētajiem tirgiem, lai attaisnotu savas tiesības vērsties tiesā. Tās apstrīd tikai to Apstrīdētā lēmuma daļu, kur runa ir par kurjerpasta pakalpojumu tirgu. Šajā tirgū tās pieder “galvenajai grupai”, kas ir viegli individuāli izceļama, vadoties pēc trim ārzemju

uzņēmumiem. Jebkurā gadījumā fakts, ka Itālijas Pasts vienpusēji var saņemt priekšrocības, bez šaubām radīja to, ka tika ietekmēta uzņēmuma, kuram sniegtas priekšrocības, tiešā konkurenta, proti, *DHL*, pozīcija tirgū. Līdz ar to tas, ka prasītāju izaugsme attiecīgajā tirgū turpinājās, neizslēdz to tiesības vērsties tiesā.

- 30 Visbeidzot, lietas dalībnieki apspriež to, cik lietderīgi šīs lietas atrisināšanai tostarp ir tādi spriedumi kā 1995. gada 27. aprīļa Pirmās instances tiesas spriedums lietā T-442/93 *AAC u.c./Komisija, Recueil 1995*, II-1329. lpp., un lietā T-435/93 *ASPEC u. c./Komisija, Recueil 1995*, II-1281. lpp., 1996. gada 22. oktobra spriedums lietā T-266/94 *Skibsværftsforeningen u.c./Komisija, Recueil 1996*, II-1399. lpp., 1997. gada 5. novembra spriedums lietā T-149/95 *Ducros/Komisija, Recueil 1997*, II-2031. lpp., 1998. gada 15. septembra spriedums lietā T-11/95 *BP Chemicals/Komisija, Recueil 1998*, II-3235. lpp., kā arī 2002. gada 5. decembra spriedums lietā T-114/00 *Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum/Komisija, Recueil 2002*, II-5121. lpp.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 31 Tā kā prasītājas nebija Apstrīdētā lēmuma adresātes, šo prasību par attiecīgā lēmuma atcelšanu nevar atzīt par pieņemamu atbilstoši EKL 230. panta ceturtajai daļai, ko varētu atzīt par pieņemamu, ja lēmums skartu prasītājas tieši un individuāli.
- 32 Attiecībā uz tiešu ietekmi uz prasītājām pietiek pierādīt to, ka Apstrīdētais lēmums, kurā ir apgalvots, ka noteikti pārskaitījumi nav uzskatāmi par valsts atbalstu, rada tiešas sekas attiecībā uz prasītājām (pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Ducros/Komisija*, 32. punkts).

- 33 Kas attiecas uz jautājumu par individuālu ietekmi uz prasītājām, pastāvīgajā judikatūrā noteikts, ka subjekti, kas nav lēmuma adresāti, var apgalvot, ka šis lēmums tos skar individuāli tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē dažu tām specifisku īpašību dēļ vai faktiskas situācijas dēļ, kas tās raksturo attiecībā pret jebkuru citu personu un tādēļ tās individuāli izceļ analogi šī lēmuma adresātam (1963. gada 15. jūlija Tiesas spriedums lietā 25/62 *Plaumann/Komisija*, *Recueil*, 197. lpp., 223, un iepriekš minētais spriedums lietā *BP Chemicals/Komisija*, 71. punkts).
- 34 Tā kā Apstrīdētais lēmums tika pieņemts formālas izmeklēšanas procedūras ietvaros, kas ir paredzēta EKL 88. panta 2. punktā, ir jāatgādina, ka no judikatūras vienlīdz izriet, ka šāds lēmums individuāli skar uzņēmumus, kas sākumā iesniedza sūdzību, kā dēļ tika uzsākta šī procedūra, kuras laikā tika uzklauti šo uzņēmumu apsvērumi, kas noteica procedūras gaitu, tomēr ar nosacījumu, ka to pozīciju tirgū būtiski ietekmēja minētā lēmuma rezultātā veiktie pasākumi (Tiesas 1986. gada 28. janvāra spriedums lietā 169/84 *COFAZ u.c./Komisija*, *Recueil*, 391. lpp., 24. un 25. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *BP Chemicals/Komisija*, 72. punkts).
- 35 Šajā gadījumā konkrētajā judikatūrā paredzētie nosacījumi nav izpildīti, jo neviena no prasītājām nav uzsākusi administratīvo procesu, kas noritēja Komisijā, ne arī iesniegusi apsvērumus šā procesa ietvaros, kas varētu noteikt tā gaitu.
- 36 Uzņēmums nevar citādi apliecināt, ka tas ir skarts individuāli, ja nav uzsācis administratīvo procesu, kas norisinās Komisijā (iepriekš minētais spriedums lietā *BP Chemicals/Komisija*, 72. punkts, un minētā judikatūra), precizējot, ka tam jebkuros apstākļos ir jāpierāda, ka pasākumi, ko atļauj Apstrīdētais lēmums, varēja būtiski ietekmēt tā pozīciju attiecīgajā tirgū.

- 37 Apstākļi, ka attiecīgais lēmums varēja zināmā mērā ietekmēt konkurences attiecības, kas pastāv attiecīgajā tirgū, un ka attiecīgais uzņēmums zināmā mērā konkurēja ar šā lēmuma adresātu, neveido šādu būtisku ietekmi (šajā sakarā skat. Tiesas 1969. gada 10. decembra spriedumu apvienotajās lietās 10/68 un 18/68 *Eridania u.c./Komisija, Recueil*, 459. lpp., 7. punkts). Tādējādi uzņēmums nevar atsaukties vienīgi uz konkurenta statusu attiecībā uz uzņēmumu, kas bija guvis labumu no attiecīgajiem pasākumiem, bet tam ir arī jāuzrāda, cik būtiski tiek ietekmēta tā pozīcija tirgū (šajā sakarā skat. Tiesas 2000. gada 23. maija spriedumu lietā C-106/98 P *Comité d'entreprise de la Société française de production u.c./Komisija, Recueil*, I-3659. lpp., 40. un 41. punkts).
- 38 Runājot par šo gadījumu, ir jāatzīst, ka prasītājas nav iesniegušas nevienu pierādījumu, lai apliecinātu sabiedrību *Deutsche Post Srl, Deutsche Post Global Mail GmbH* un *Danzas Italia SpA*, kas pieder grupai *Deutsche Post*, īpašo konkurences situāciju Itālijas pasta tirgū.
- 39 Kas attiecas uz prasītāju *DHL*, ar to, ka Apstrīdētā lēmuma 40. lappuses apakšā uz to bija jo īpaši norādīts, nepietiek, lai konstatētu, ka tika būtiski ietekmēta *DHL* konkurences pozīcija. Tādējādi minētajā tekstā Komisija aprobežojas ar norādi, ka Itālijas pasta sektorā pastāv “noteikta konkurences pakāpe”, precizējot, ka “Itālijā privātie uzņēmumi, kas ir dibināti citā dalībvalstī, attīstīja” dažādus pakalpojumus; šajā kontekstā, pēc Komisijas domām, “*TNT* un *DHL* [varēja] nosaukt kā tādu sabiedrību piemēru, kuras kontrolē ārzemju uzņēmumi”. Nekas šajā tekstā neļauj secināt, ka *DHL* pozīciju tirgū būtiski ietekmēja pasākumi, kuru ieguvējs ir Itālijas Pasts un kurus atļāva veikt, pieņemot Apstrīdēto lēmumu.
- 40 Tomēr prasītājas apgalvo, ka *DHL* pieder triju ārvalstu uzņēmumu “galvenajai grupai”, kas konkurē ar Itālijas Pastu Itālijas kurjerpasta piegādes tirgū. Tās mēģina

pierādīt, ka *DHL* ir individuāli izcelts, apgalvojot, ka tā tirgus daļa 1998. gadā bija 8 % un 2001. gadā — 6,6 %, salīdzinot ar Itālijas Pasta tirgus daļu, kas bija attiecīgi 14 % un 21,9 % (tostarp pateicoties līdzdalībai uzņēmuma *SDA* kapitālā).

- 41 Tomēr, kā Itālijas Pasts to pareizi norādīja, tirgū pastāvēja vairāki citi operatori, kuriem piederēja lielākas daļas nekā *DHL*, proti, *TNT* (1998. gadā — 21 % un 2001. gadā — 18,5 %), *UPS* (1998. gadā — 15 %), *Executive* (1998. gadā — 8 % un 2001. gadā — 13,1 %) un *Bartolini* (2001. gadā — 22,4 %). Turklāt prasītājas atsaucās uz šiem pašiem skaitļiem, minot citu uzņēmumu tirgus daļas (skat. 23. un 26. punktu). Šie skaitliskie rādītāji kā tādi neliecina, ka Apstrīdētais lēmums būtiski ietekmēja *DHL* konkurences stāvokli, salīdzinot ar citu Itālijas Pasta konkurentu rādītājiem.
- 42 Ir jāpiebilst, ka Itālijas Pasts iesniedza datus par Itālijas kurjerpasta tirgus attīstību, no kuriem izriet, ka laika posmā no 1994. līdz 1999. gadam *DHL* gada pieaugums (23,9 %) bija lielāks par pieaugumu tirgū (12,1 %), un ka laika posmā no 1998. gada līdz 2001. gadam *DHL* palielināja savu apgrozījumu un tirgus daļu un sasniedza gada pieaugumu (20,3 %), kas ir lielāks par pieaugumu tirgū (11,6 %), un pat lielāks par *Poste Italiane* grupas sasniegto pieaugumu pēc tam, kad tas pārņēma *SDA* (17,7 %).
- 43 Atbildot uz šo konkrēto un mērķtiecīgo argumentāciju par *DHL* situāciju, prasītājas aprobežojās ar vispārīgu apgalvojumu, uzsverot, ka “vienpusēju priekšrocību

ieguvēja tiešais konkurents nešaubīgi nonāk situācijā, kad tiek ietekmēts šīs priekšrocības guvušā uzņēmuma tiešā konkurenta stāvoklis tirgū”. Tās piebilda, ka to turpmāka izaugsme tirgū “neliedz tām tiesības vērsties tiesā, bet vienīgi uzsver to īpašo pozīciju, ko tās ieņem tirgū, un no tās izrietošās tiesības vērsties tiesā, lai celtu iebildi pret tiem pasākumiem, ko Itālija veica konkurenta labā un kas izraisīja konkurences deformāciju”. Tomēr prasītājas pat nav izklāstījušas konkrētus faktus, kas norādītu, ka *DHL* konkurences stāvoklis būtu attīstījies daudz labāk, ja netiktu atļauti attiecīgie pasākumi.

44 Šādos apstākļos prasītājas nav pierādījušas, ka pasākumi, ko atļāva Apstrīdētais lēmums, varēja būtiski ietekmēt prasītāju pozīciju attiecīgajā tirgū. Šajā ziņā nepietiek ar to, ka šie pasākumi — kā tas ir visu finanšu pasākumu gadījumā, kas sniedz vienpusējas priekšrocības vienam uzņēmumam — jūtami ietekmēja tirgū zināmā veidā pastāvošas konkurences attiecības.

45 Šis secinājums nav pretrunā Pirmās instances tiesas argumentācijai iepriekš minētajā spriedumā lietā *Ducros*/Komisija, kura paziņoja, ka prasība, kas, spriežot pēc prasītāju apgalvotā, tika iesniegta šim gadījumam līdzīgos apstākļos, ir pieņemama. Pretēji *DP* un *DHL* teiktajam, *Ducros* iesniedza sūdzību par konkurentam piešķirtu atbalstu un bija vienīgais uzņēmums, kas piedalījās administratīvajā procesā (minētā sprieduma 35. pants). Turklāt konkrētā tirgus īpatnība minētajā lietā bija tā, ka attiecīgo uzņēmumu tirgus daļas bija grūti aprēķināt (minētā sprieduma 38. pants). Visbeidzot, *Ducros* sūdzība un tai sekojošā prasība tika iesniegta tādēļ, ka *Ducros* un attiecīgais atbalsta guvējs piedalījās vienā konkursā par valsts līgumu un ka šis līgums tika piešķirts šā atbalsta ieguvējam, nevis *Ducros*; *Ducros* attiecīgais

valsts līgums bija ļoti nozīmīgs, jo tas veidoja būtisku tā gada apgrozījuma daļu (minētā sprieduma 4., 5. un 39. punkts). Tomēr šie specifiskie fakti, kas individuāli izcēla *Ducros*, prasītājam šajā gadījumā trūkst.

46. Tā kā Apstrīdētais lēmums tika pieņemts formālas izmeklēšanas procedūras ietvaros, kas ir paredzēta EKL 88. panta 2. punktā, prasītāju atsauce uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*/Komisija, 53. un 54. punkts, — saskaņā ar kuru prasība, ko iesniedza asociācija, ir pieņemama, ja kaut vai daži tās dalībnieki ir attiecīgā atbalsta ieguvēja tiešie konkurenti, — nav efektīva, ņemot vērā to, ka attiecīgais lēmums minētajā lietā tika pieņemts iepriekšējas izmeklēšanas ietvaros. Šajā gadījumā prasītājas līdz ar to nekādi nevar balstīties uz judikatūru, saskaņā ar kuru, ja Komisija, neuzsākot formālu izmeklēšanas procedūru, iepriekšējas izmeklēšanas ietvaros konstatē, ka valsts atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu, ieinteresētās personas EKL 88. panta 2. punkta izpratnē, kas gūst labumu no formālās izmeklēšanas procedūras, ja tāda tiek veikta, jāuzskata par tādām, kuras individuāli skar lēmums, kurā ir fiksēts šis konstatējums (iepriekš minētais spriedums lietā *BP Chemicals*/Komisija, 82. un 89. punkts).

47. Jebkurā gadījumā, prasītājam netika liegtas procesuālās tiesības, kas ir garantētas EKL 88. panta 2. punktā, jo Komisija pienācīgi uzaicināja ieinteresētās personas iesniegt savus apsvērumus formālās izmeklēšanas procedūras ietvaros. Tomēr, neskatoties uz diviem publiskiem uzaicinājumiem, kas šajā sakarā tika publicēti "Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī" — 1998. gada 27. novembra izdevumā (OV C 367, 5. lpp.) un 1999. gada 3. februāra izdevumā (OV C 28, 5. lpp.), — prasītājas nav piedalījušās šajā procedūrā. Visbeidzot, ar to vien, ka prasītājam bija ieinteresēto personu statuss iepriekš minētās tiesību normas izpratnē, nepietiek, lai tās izceltu individuāli, analogiski tai sabiedrībai, kas ir Apstrīdētā lēmuma adresāte (iepriekš minētais spriedums lietā *BP Chemicals*/Komisija, 73. punkts).

- 48 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājas nevarēja pierādīt to, ka Apstrīdētais lēmums tās skar individuāli, tas ir, ka Apstrīdētais lēmums tās ietekmē īpašā veidā, salīdzinot ar citiem ekonomiskajiem operatoriem — tādiem, kā šī lēmuma adresātes.
- 49 Līdz ar to prasība ir jānoraida kā nepieņemama un nav jāizvērtē, vai prasītājam ir likumīgas intereses vērsties tiesā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 50 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tām jāatlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumi saskaņā ar Komisijas prasījumiem, kā arī jāsedz pašām savi tiesāšanās izdevumi. Tā kā Itālijas Pasts ir prasījis piespriet prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas tam radušies, iestājoties lietā, tad papildus prasītājam ir jāatlīdzina personas, kas iestājusies lietā, tiesāšanās izdevumus.
- 51 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

izdod rīkojumu:

- 1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;
- 2) prasītājas sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina tos, kas radušies Komisijai un *Poste Italiane SpA*; Itālijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Pasludināts Luksemburgā 2004. gada 27. maijā.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

J. Pírrung